

Ήταν κάποτε ένα μικρό αγόρι που άφηνε τα πάντα μισά.

Το γάλα του κάθε πρωί δεν το έπινε όλο, αλλιά μισό. Το φαγητό του το μεσημέρι κι αυτό μισό το άφηνε. «Δεν προλαβαίνω!» έλεγε. Τα μαθήματά του δεν τα τελείωνε ποτέ. Οι ασκήσεις στο τετράδιό του ήταν πάντα μισοθυμένες. Κι οι ζωγραφιές του; Ποτέ δεν τις ολοκλήρωνε. Και για να τις χρωματίσει, ούτε λόγος. Λίγο μπλε εδώ, λίγο πράσινο εκεί, και πάει λέγοντας. Μέχρι και το ουράνιο τόξο μισό το ζωγράφιζε!

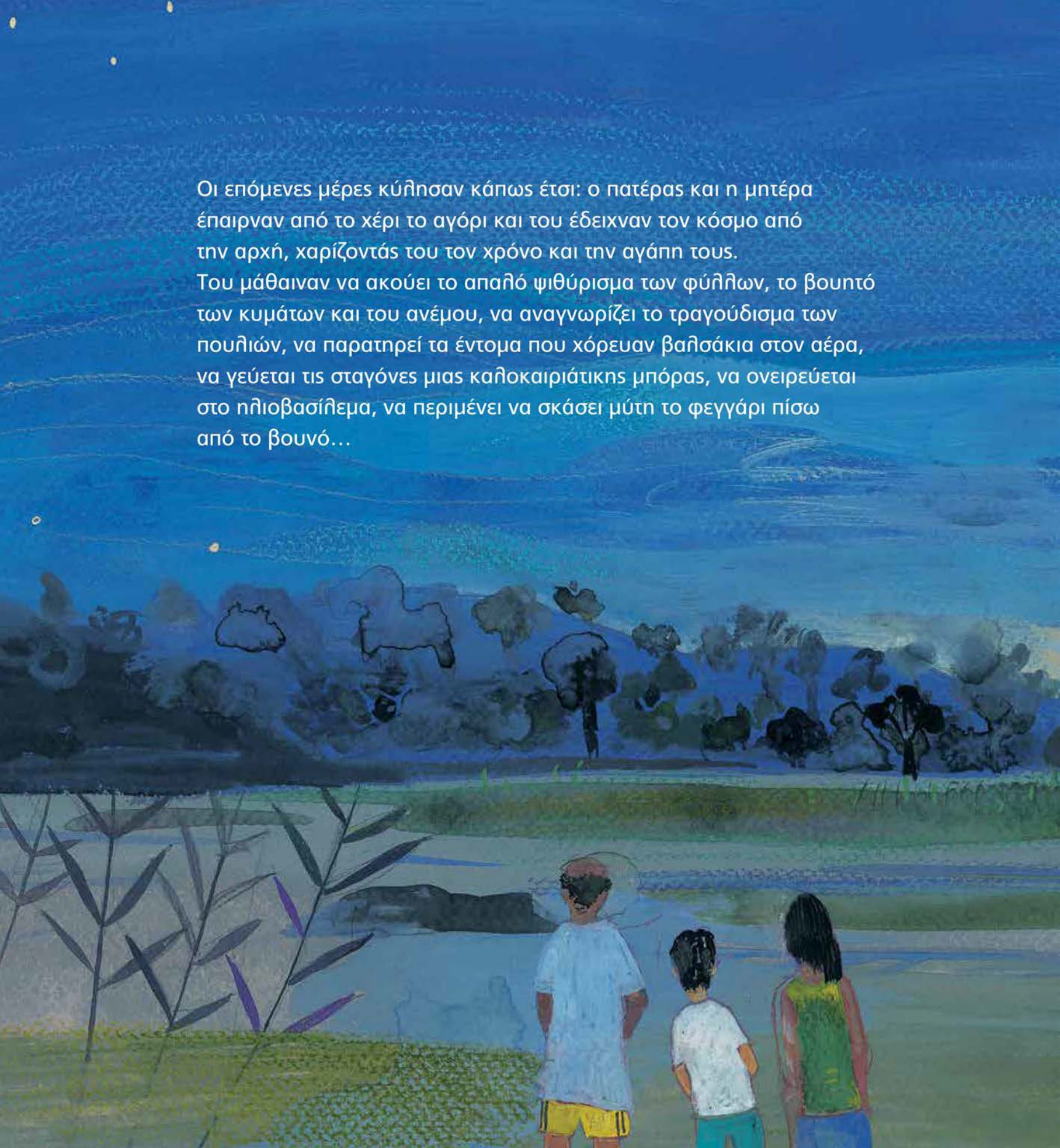
Βιβλία ολόκληρα δεν είχε διαβάσει. Τα ξεκινούσε με όρεξη, αλλά τα άφηνε κι αυτά στη μέση. Κάποτε, γεμάτο ενθουσιασμό, ξεκίνησε μαθήματα κιθάρας. Ύστερα δοκίμασε να μάθει πιάνο. Μετά ακορντεόν, τρομπέτα, ντραμς κι έπειτα φλάουτο. Πάνω που μάθαινε να παίζει μια μελωδία, έπιανε άλλο μουσικό όργανο.

Το ίδιο και με τ' αθλήματα: τι ξιφασκία, τι ενόργανη, τι κοιλύμπι, τι τρέξιμο, τι σκάκι, τι καράτε... αυτά κι άλλα τόσα είχε δοκιμάσει.

Κι από ξένες γλώσσες; Να και τ' αγγλικά, να και τα γαλλικά, ορίστε και τα ιταλικά, να τα και τα ιαπωνικά, α! και λίγα σουηδικά! «Θενκς! Μερσί! Γκράτσιε! Αριγκάτο! Τακ!» Αλλά, με το που περνούσε λίγος καιρός, άφηνε το ένα στη μέση και ζητούσε να ξεκινήσει κάτι καινούριο.

A painting of a landscape. In the foreground, three children are seen from behind, looking out over a river. The child on the left is wearing a light blue shirt and yellow shorts. The child in the middle is wearing a white shirt and teal shorts. The child on the right is wearing a green and yellow shirt and blue pants. The river flows through the middle ground, with a dark rock formation in the water. The background features a line of trees and a blue sky with a few small white stars. The overall style is soft and painterly, with a cool color palette dominated by blues and greens.

Οι επόμενες μέρες κύλησαν κάπως έτσι: ο πατέρας και η μητέρα έπαιρναν από το χέρι το αγόρι και του έδειχναν τον κόσμο από την αρχή, χαρίζοντάς του τον χρόνο και την αγάπη τους. Του μάθαιναν να ακούει το απαλό ψιθύρισμα των φύλλων, το βουητό των κυμάτων και του ανέμου, να αναγνωρίζει το τραγούδι των πουλιών, να παρατηρεί τα έντομα που χόρευαν βαλσάκια στον αέρα, να γεύεται τις σταγόνες μιας καλοκαιριάτικης μπόρας, να ονειρεύεται στο ηλιοβασίλεμα, να περιμένει να σκάσει μύτη το φεγγάρι πίσω από το βουνό...

Με λίγα λόγια, του έμαθαν όσα κι εκείνοι είχαν ξεχάσει μεγαλώνοντας.

